

Johana Bublíková (nar. 23.6.2006), napsáno 9/2022

Za ozvěnou

Když jsem byla malá,
hodně jsem se nahlas smála
křičela a praštěné hry hrála,
říkala co se mi chtělo,
být svá mě nikdy nebolelo.

Tvor uvnitř mě byl taky šťastný,
když podnikal se mnou
výpravy za ozvěnou
hrál představení krásný
točil se, až hlava třeští,
tančil v dešti
zpíval,
sedmikrásky sbíral.

Postupně, vlastně nepatrně úplně,
začali nám starší říkat, co můžem, a co ne.
Kdy není vhodný hulákat,
kdy bychom neměli plakat,
kdy máme prosit a kdy děkovat,
kdy se musíme usmívat,
že teď musíme sedět potichu,
že už dost bylo smíchu,
že nemůžeme vždycky říkat, co si hlava myslí,
že nemáme je otravovat těmi našimi nesmysly.

Pořád jsme ale mohli
v potoce vymáchat nohy
poskakovat na ulici
křídami pomalovat silnici
ve sněhu válet sudy
z rukou dělat chobot nebo rohy
jít a nevědět kudy.

Čím jsme ale byli starší,
tím bylo těžší dělat všechno správně.
Právě.
Dávat si pozor.
Na co máme jaký názor,
co si oblíkáme,
jaké zájmy máme,
co děláme
o čem si s ostatními povídáme.

Hlavně nebýt jiní.
Divní.

Takže pomalu,
drobnost po drobnosti vymazáváme,

čím jsme byli
a dáváme pozor
abychom
nebyli
jiní
než
lidi
kolem.

Abychom nezůstali sami
protože se bojíme
že když budeme moc vybočovat
ostatní
nás nebudou mít rádi.

A tak se smějeme věcem,
který nejsou vtipný,
mlčíme, i když nesouhlasíme s tím, co vidíme,
děláme, co se od nás očekává,
opakujeme činy ostatních, i když nám to smysl nedává.

A tvor uvnitř mě smutně leží
pomalu mizí
jako bychom si už byli cizí
očima se ptá,
kdy se tohle všechno stalo
vždyť času uběhlo tak málo.

A já nevím
kdo teď půjde se mnou
na výpravu
za ozvěnou?